

DİL ÇALIŞMALARINDA “ETİMOLOJİ” YA DA KÖKEN-BİLGİSİ

ÖZCAN BAŞKAN

GÖRÜŞMECİ – Şimdi de, dil çalışmalarında “etimoloji” ya da (köken-bilgisi) denilen konuya değinebilir miyiz?

DİLBİLİMCİ – Hay hay. “Etimoloji” diye bilinen dal, genel dilbilim alanının bir parçası. Bu dalda yapılan işlem ise şu: Bugünkü sözcüklerden yola çıkıp zaman içerisinde geriye doğru iz sürerek bu sözcüklerin daha eski ve en eski biçimlerine ve anlamlarına, yani *kökenler*’ine varmak. Bu yüzden “etimoloji”ye *köken-bilgisi* demekteyiz.

GÖRÜŞMECİ – Buna bir örnek verebilir misiniz acaba?

DİLBİLİMCİ – Elbette. Sözelimi “etimoloji” sözcüğü, eski Grekçedeki etimos (doğru) ve (logos) (sözcük, bilgi) kökenlerine dayanmaktadır. Yani sözcüğün köken anlamı şudur: “Sözcüklerin ilk ve doğru biçimleri.” Ayrıca, bunları saptamak için yapılan dil çalışması da anlaşılmaktadır, bu sözcükten.

GÖRÜŞMECİ – Peki, zaman içinde geriye doğru iz sürerken ne kadar eskiye gidilebiliyor?

DİLBİLİMCİ – Şurası doğal ki, ancak eldeki belgeler ve bilgiler oranında geriye iz sürülüyor. Bu bakımdan, önce *ilk-kökenler* ve *orta-kökenler* denebilecek ara-biçimlere varılıyor. Eğer bunların en eski biçimleri de bulunuyorsa o zaman yalın ve bölünmez *son-kökenler*’e ulaşıyor.

GÖRÜŞMECİ – Bu *ilk-kökenler* ve *son-kökenler* kavramlarını örnekler misiniz?

DİLBİLİMCİ – Hay hay. Sözelimi “mağaza” ve “magazin” sözcüklerini alalım. Acaba ikisinin sesleri arasında bir benzerlik sezilmiyor mu? Şimdi zaman içinde geriye gidince İngilizcede “magazin”, Fransızcada “magazen”, İspanyolcada “magasen”, İtalyancada “magazzino” sözcüklerine rasgelinmektedir. Bu sözcüklerin de eski yüzyıllara doğru izleri sürüldüğünde Arapça “mahzen” sözcüğüne erişilmektedir.

GÖRÜŞMECİ – Yani televizyonda “magazin” programı denince aklımıza “mahzen” sözcüğü mü gelmeli? Bunların arasında ne gibi bir ilgi olabilir?

DİLBİLİMCİ – Duraksamakta haklısınız. Ama Arapça sözcüğe bakınca bunun “buğday ambarı” anlamına geldiği görülüyor. Ambar ise kimi kez yeraltında yapılmış Türkçedeki “mahzen” anlamı oluşmuş. Öte yandan, ambara buğdaydan başka şeyler konulup, bunlar da satılmaya başlanınca “mağaza” anlamı ortaya çıkmış. Başka açıdan alınırsa, bir mağaza, çeşitli türden malların biriktirildiği yer olmaktadır. Gazetelerin ve dergilerin çıkmasıyla, çeşitli bilgi maddelerini kapsayan yayına “magazin” denmiş.

GÖRÜŞMECİ – Bundan sonrası artık kolayca çıkıyor. Dergi yazıları ilkin resimlerle süslenmiş. Sonra bu dergiler eğlendirici nitelik kazanmış. Bu dergilerin radyodaki ve televizyondaki biçimlerine de “magazin” denmiş. Peki bu “mahzen” sözcüğü son-köken mi oluyor şimdi?

DİLBİLİMCİ – Eğer daha geriye gidilemiyorsa evet son-köken oluyor. Ama bu kez Arapça içinde geriye gidilince “mahzen” sözcüğünün de “hazn” diye kökenine varılmaktadır. Nitekim Türkçede kullanılan “hazne” ve “hazine” sözcükleri, para ya da başka bir şeylerin konulduğu, saklandığı yerler anlamına gelmektedirler. O halde Türkçe açısından alınca, batı dillerindeki biçimlere ilk-köken, Arapçadaki “mahzen” biçimine orta-köken ve “hazn” biçimine de son-köken denebilecektir.

GÖRÜŞMECİ – Eğer bugünkü Türkçedeki sözcükler açısından değil de Arapçadaki ilk-köken (hazn) noktasından bakınca terimlerde bir değişme oluyor mu?

DİLBİLİMCİ – Bir bakıma evet. Eğer “hazn” biçimi *köken* olarak alınırsa, bundan çıkan tüm sözcüklere *sürgen* adı verilebilir. Bu sürgenler, “hazne”, “hazine” gibi, Türkçe içinde de olabilir; “mağaza”, “magazen”, “magasen”, “magazzino” gibi, ayrı dillerde de ortaya çıkabilir. Ayrı dillerde bulunan sürgenlere ise *eşdeş* adı verilmesi daha doğru olur.

GÖRÜŞMECİ – Bir kökenden çıkan sürgenlerin ille de akraba dillerde bulunması gerekli değil herhalde?

DİLBİLİMCİ – Değil elbette. Nitekim Arapça, semitik diller ailesine bağlıdır, Türkçe ise ayrı Ural-Altay dilleri ailesine. Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, İngilizce ise ayrı bir küme olan Hint-Avrupa dilleri ailesine girmektedirler.

GÖRÜŞMECİ – Demek ki ayrı dillerde eşdeş sürgenlerin bulunması zorunlu olarak akrabalık bağlantısı göstermiyor. Peki aynı dil ailesi içindeki akraba diller için durum nasıl oluyor?

DİLBİLİMCİ – Çeşitli dillerde bulunan eşdeş sözcükler iki türlü ortaya çıkıyor. Eğer başka bir aileden sözcük aktarılsa buna *alıntı-sözcük* denmektedir. Nitekim “mahzen”, “magazin” sözcükleri Türkçeye alıntılanmışlardır. buna karşılık, ailenin kendi içerisinde, çok eski bir *kök-dil*’den türemiş, çeşitlenmiş ve başkalaşmış sürgenler de bulunabilir. O zaman böyle eşdeşler, bu gibi diller arasındaki akrabalığı kanıtlarlar.

GÖRÜŞMECİ – Belli bir ilk-kökenden çıkmış olan, bu gibi akrabalık eşdeşlerine bir örnek verebilir misiniz?

DİLBİLİMCİ – Vereyim. Hint-Avrupa *kök-dil*’indeki “penkwe” biçimi “beş” sayısını göstermekteydi. Şimdi bu dil ailesine giren kimi dillerdeki sürgenlere bakalım. Sanskritçede ve Farsçada “penç” biçimi görülüyor. “Penç” tavlada “beş” demek; “pençe” “beş parmak bir arada” anlamına; “pencab” “beş ırmak birlikte” demek; “punç” ise “beş ayrı maddeden yapılmış içki” oluyor. Grekçede “pente” gibi benzer bir biçim görülüyor. “Pentatlon” “beş ayrı dalda birden yapılan spor yarışması” anlamına kullanılıyor; “pentagon” ise Birleşik Amerika Devletleri’nin Savunma Bakanlığına ait yapının “beş köşeli” olmasından gelme. Latincedeki ara-köken biraz daha başka. “Kuint” biçimi Fransızcadan gelen “kentet” sözcüğünde görülebiliyor Türkçede, yani “beş çalgılı müzik” demek. “Kuink” biçimi ise İtalyanca aracılığı ile “çinko” olarak Türkçede yaşamakta, yani tombala oyununda “beş tane numarayı kapama” anlamına. İngilizceye gelince, /p/ sesi yerine /f/ sesi görülmektedir. “Fayv” “beş” demek; “fiftiyn” “beş + on = 15” oluyor; “fifti” “beş kez on = 50” demek. Ayrıca, “fingır” “beş tane birisi = parmak” anlamına gelişmiş; “fist” ise “beş parmağın yumulmuş biçimi = yumruk” anlamına kullanılmakta.

GÖRÜŞMECİ – Peki, aynı bir kökenin gerek biçimce, gerekse anlamca bu kadar çeşitlenmesinin bir nedeni var mı?

DİLBİLİMCİ – Nedeni şu. Evrende değişmez tek kural, her şeyin değiştiğidir. Buna göre, diller de, dillerdeki sözcükler de değişir. Sözcüklerin bir anlamları var, bir de bu anlamları yansıtan sesler ya da harfler dizisi bulunmakta. Sesler gerek başkalarından duyulurken ve gerekse söylenirken ufak tefek oranda değişikliğe uğramaktadırlar. Bu ayrıntılar sonunda ilkin bir dilin lehçeleri, sonra bu lehçelerden de bir ailenin dilleri ayrılmaktadırlar.

GÖRÜŞMECİ – Anlamlar nasıl bu kadar birbirlerinden ayrı olabiliyorlar?

DİLBİLİMCİ – Bunun da nedeni, anlamların insan beyninde kaypak bir biçimde oluşmaları. Sözcüklerin anlam sınırları böyle bozulanlık olunca, anlam kaymaları da kolaylaşmakta. İr. “güneş” dendiği zaman bile kesin bir anlam saydam olarak kalmamakta, bunun yanında, kaçınılmaz olarak “parlaklık, sıcaklık, mutluluk” anlamcıkları da girişik biçimde bulunmaktadırlar. Bu anlam tohumları ya da tomurcukları ise ilk elde yeşerip anlam kaymalarına neden olmaktadır.

GÖRÜŞMECİ – Demek ki sözcük anlamları kesin olarak tanımlanıp saptansa, ortaya bir anlam değişmesi pek çıkmayacak.

ARDIŞIK

Bilgin Adalı

*Yabancı bir gezgin kör sularında
sanki yeni bir gözle bakılmakta dağlara
günün ve gecenin ayırımına varılırken
kuzgun karasına boyanmakta gözleri
gözleri yeşile kaçır biraz
denizde yosunu anımsatır.*

*Gezgin kendini bilse de gezginliğinden kalmaz
aynanın kırığında bile yansırken günyüzü
parçalanmak bilmez düşler ama ne zaman
sonunda iki yöne dönüktür yüzü bugünden
her adımda bir kurban gerekir
eskimeyen bir eylemi anıttırır çocuklar
gerçeğe karışır sevda yalınlığında.*

DİLBİLİMCİ – Hayır çıkmayacak. Nitekim bilimsel terimler, tanımları kesin olarak yapılmış bu tür sözcüklerdir. Ama yaşama düzenindeki değişiklikler yüzünden bir sözcüğün anlamı ister istemez değişecektir, o başka.

GÖRÜŞMECİ – Galiba “araba” sözcüğü buna örnek olabilir. Artık “atlı araba” yerine, “motorlu taşıt” anlaşılıyor. Belki çok ilerde uzay taksilerine de “araba” denecek.

DİLBİLİMCİ – Neden denmesin? İsterseniz size böyle bir “anlam yücelmesi” konusunda çok ilginç bir örnek vereyim. Eski Almancada “marah” “kısırak” demekmiş, “şalk” ise “uşak”. Şimdi ikisi birleşip de “marah şalk” olunca anlamı da “kısırak uşağı” olmuş. Ama değişen koşullarla birlikte bu uşak erkek atlara da bakıyor, atları nallıyor da. Böylece sözcük “at bakıcısı, nalbant” anlamlarına gelmeye başlıyor. Gel zaman git zaman, kendisinin görev sınırları genişliyor ve bu kez çiftlikteki atlı savaşıların sorumlusu oluyor. Bir yandan da “marah şalk” sözcüğü biçim olarak “mareşal”a dönerken, anlamı da sırasıyla “süvari birliklerinin başı, asker ordusunun komutanı” ve en sonunda da “meydan savaşı kazanmış olan ordular başkomutanı” anlamına erişiyor.

GÖRÜŞMECİ – Peki, köken anlamları zaman boyutu içinde geliştiğine göre, böyle yapılmayıp da kökenler bugün yapay olarak birleştirilirse ne olur?

DİLBİLİMCİ – O zaman bu karışımların değişmesi için elde fırsat kalmaz pek. Nitekim son birkaç yüzyıldır, eski Grekçeden ve Latince den alınma kökenlerden yararlanılarak bilimsel terimler

*Kendini bulamayan bir sevdalıdır gezgin
sakalını uzatır son öpüşün anısına
issiz bir hüzündür kime karşı neden saklar
inceltilmiş lavanta çiçeği kokulu bir mendilde
doysa da boş kalır bir yerleri
sevdaya adanmalı mı sevilen serçe parmak
gezgin dönüşsüz bir yolun ilk dönemecinde
parmaksız mı kalmıştır.*

*Ne çare gezgin yolda kalmıştır
yabancı bir kentin sokaklarında kendini arayan
bir tek sevdanın kendisi kalmıştır sevdadan
yeni bir güne hazırlasa da
gecenin ardından gelendir
gün öncelini ayırmaz
kendi karanlığını taşıırken boy boy.*

*Yeni yolun başında bekler gezgin
yolun açılmasını bekler
yeni bir gözle bakar dağlara
yosunda denizi arar.*

---

yapılmaktadır. Sözelimi, eski Grekçedeki “tele” (uzak) sözcüğüyle “televizyon”, “teleskop”, “telemetre”, “telgraf” gibi bilimsel terimler uydurulmuştur ki bunların gösterdikleri aygıtlar eski Greklerde ve Latinlerde bulunmamaktaydı. Ama bu terimler halk dilinde kullanıla kullanıla zamanla anlam değiştirebilir.

GÖRÜŞMECİ – Demek “tele” sözcüğü “uzak” anlamına geliyor. Oysa insan bunun Türkçedeki “telgraf” sözcüğüne dayanarak “tel” ile ilgili olduğunu sanıyor. Peki “graf” ne demek o zaman, başka sözcüklerde de geçiyor mu?

DİLBİLİMCİ – “Graf” “yazı” demek oluyor. O halde “telgraf” “uzaktan yazı” demek. “Fotoğraf” “ışık yazı”, “fonograf” “ses yazı” demek. “Biyografi” “yaşam yazısı”, “coğrafya” ise “yeryüzü yazısı” anlamına geliyor. “Kaligrafi” “güzel yazı”, “grafik” “yazılı tablo”, “grafit” “yazı maddesi” demek oluyor.

GÖRÜŞMECİ – Bunların arasında “coğrafya” sözcüğü geçti. Ben bunu Arapçadan gelme bir sözcük sanıyordum. Oysa kökeni eski Grekçeymiş.

DİLBİLİMCİ – Evet öyle. “Ge” kökeni, eski Grekçede “toprak, arazi” demek. Bu köken zamanla Fransızcaya “je”, Arapçaya da “ce” olarak geçmiş. Böylece Türkçede her üç biçim de yan yana kullanılıyor şu anda. “Geometri” “arazi, yer ölçümü”, “jeoloji” “yerküre bilimi”, “coğrafya” “yeryüzü çizimi” olarak birbirlerinden ayrılabilir. Görüldüğü gibi “toprak” sözcüğü giderek “yerküre, yeryüzü” anlamlarını kazanmış.

“dicla” gibi aşamalardan geçerek bugünkü “dicle” irmağının adı olmuş, yani “ok gibi hızlı akan” ırmak anlamına.

GÖRÜŞMECİ – “Stig” kökeni avrupa dillerinde mi görülüyor o zaman?

DİLBİLİMCİ – Evet. İskandinavlarda bir çubuğun ucuna takılarak ateşte kızartılan et parçasına “stek” denmiş. İngilizcedeki “bif” “sığır eti” ile birleşince “bifstek” ortaya çıkmış. Fransızcaya geçerken aradaki “s” sesi düşmüş ve Türkçeye de aktarılan “biftek” biçimi oluşmuş.

GÖRÜŞMECİ – Türkçede bir zamanlar “dolmakalem” anlamına “stilo” sözcüğü kullanılırdı.

O da sivri uçlu bir şey. Acaba ilgisi var mı?

DİLBİLİMCİ – Elbette. Latince “stig” biçimi sonuna “i” gelince “stigi” ara-kökeni, “sivri uçlu yazıcı aygıt” anlamını kazanmış. Köken bir yandan Farsçadaki gibi ara (g) sesinin düşmesiyle “stil” olurken, anlamı da genişleyip “yazarın yazış biçimi, üslubu, stili”ni göstermeye başlamış. Bunun yanında, sivri uçlu nesnelere ya da aygıtlara, hayvanların kulaklarını delecek onları işaretlemekte kullanılır olmuş. Hayvanlar da böylece “stigma”larına yani işaretlerine göre ayırt edilirmiş. Bunun yanında, eğer ortada bir ayırt edememiş durumu çıkarsa o zaman da “a-stigmat” olumsuz biçimi kullanılır olmuş. Bu anlam kayması daha sonraları ise bir tür görme bozukluğunu anlatmak için kullanılmış.

GÖRÜŞMECİ – Evet, anlıyorum. Ama şu “etiket” sözcüğü aklımı çalıyor. Bir yanda yapıştırılacak ufak kağıt parçası demek, öte yanda ise toplum içindeki görgü kuralları topluluğu. Aralarında ne ilgi olabilir?

DİLBİLİMCİ – Şöyle bir ilgi var. “Stig” kökünden ilkin Felemenkçede “stiken” eylem-sözcüğü yapılmış. Fransızca eylem-sözcük yapılıırken “estike” biçimi oluşmuş. Baştaki “s” sesi düşüp de, sonuna “et” küçültme eki gelince “etiket” sözcüğü ortaya çıkmış.

GÖRÜŞMECİ – “Etiket”in “sivri uçlu çubuk”la ne ilgisi var, anlamıyorum.

DİLBİLİMCİ – Peki, siz manavlardaki fiyat etiketlerinin nasıl tutturulduğuna hiç baktınız mı? Birer ufak çubukla değil mi? İşte çok eski yüzyıllarda birçok şeyler böyle tutturulur ya da yapıştırılmış. Tutkallı etiket daha yeni gelişme.

GÖRÜŞMECİ – Çok doğru. Peki “görgü kuralları topluluğu” gibi bir anlam nasıl gelişmiş bu “yapıştırma” işinden?

DİLBİLİMCİ – Saraylardaki törenlerde nasıl bir yol ve sıra izleneceği, önceden saptanmış bir protokol halinde duvara tutturuluyormuş. Zamanla, bu duvar protokolları, toplum içinde kimlerin kimlere karşı hangi durumlarda nasıl davranması gerektiğini saptayan kurallar topluluğu anlamını kazanmış.

GÖRÜŞMECİ – Böyle açıklanınca insan ister istemez kabul etmek zorunda kalıyor. Peki, bazen bir sözcük halkın dilinde değişerek bambaşka bir kılığa bürünemez mi? Sözelimi “İstanbul” kentinin adı “İslambol”ken çarpıtılarak “İstanbul” yapılmış.

DİLBİLİMCİ – Ne yazık ki söyledikleriniz gerçeği yansıtmıyor. Tam tersine, kentin adı “İstanbul”ken “İslambol” diyenler çıkmış. Biliyorsunuz kentin kurucusu imparator “Konstantin”. Bu bakımdan kente de “Konstantinopolis” denmiş. Eski Grekçede “polis” “kent” demek. Halk ağzında ise “poli”, “boli”, “bolu” biçimleri de gelişmiş. Nitekim bugün şu yer adlarında bu “polis” “kent” kökeni sezilebilmektedir: “İnebolu, Gelibolu, Hayrabolu, Safranbolu, Tirebolu.” Böylece “şehir, kente” anlamına “İstanbul” için kısaca “stin bolin” biçimi kullanılmış. Bu biçim de zamanla “istinbolin”, “istinbol”, “istanbol” gibi ara-biçimlerden geçerek “İstanbul” olmuş.

GÖRÜŞMECİ – Peki, “islambol” biçimi nereden çıkmış o halde?

DİLBİLİMCİ – Bir dile aykırı gelen her sözcüğe belli kökenler yakıştırma eğilimi her dilde var. Örnekte “buldozer”e “yoldüzer” denmesi. Bunun gibi “İstanbul”a da “İslambol” diyenler çıkmış. Belki de ilk başlarda Müslümanı bol olmayan bir kent olduğu için böyle bir yakıştırma hoş gitmiş, uygun kaçmış; kimi çevrelerde benimsenerek bugüne kadar da yaşamış. Böyle bir işleme dilbilim’de *Halk-Yakıştırması* denmektedir ve her dilde görülen bir şeydir.

- GÖRÜŞMECİ** – İncelenen sözcüklerden hepsinin yabancı kökenli olduğu anlaşılıyor. Peki Türkçe kökenli olup da yabancı dillere geçen sözcükler de yok mu acaba?
- DİLBİLİMCİ** – Olmaz olur mu? Elbette var. Diller arasındaki yakınlaşmalar sonucunda böyle sözcük aktarmaları o kadar doğal bir şey ki. Şimdi söyleyin bakalım "bergamot reçeli" diye bir şey duydunuz mu hiç?
- GÖRÜŞMECİ** – Evet duydum. Hatta "bergamotlu çay" diye bir şeyden de söz ettiler. Yanılmıyorsam güney illerimizde yetişen bir tür portakal ya da mandalina.
- DİLBİLİMCİ** – Evet, turunçgillerden bir meyve. Şimdi bu sözcük kılık değiştirmiş olduğu için herhalde bunun Türkçe kökenli olduğunu hiç düşünmemişsinizdir. Oysa bu turunçgile eski yıllarda "beg armudu" denirmiş. Biçimi armudu andırdığı için ve de "bey" sözcüğü eskiden "beg" olarak sesletildiğinden dolayı. Bu karışım zamanla "begarmudu", "bergamudu" "bergamutu", "bergamotu", "bergamota" aşamalarından geçerek İtalyanca yoluyla Fransızcaya aktarılmış, oradan Türkçeye alıntılanmış yeni baştan; sanki yabancı bir sözcük-müş gibi.
- GÖRÜŞMECİ** – Hayret doğrusu. Bu sözcüğün bizim "armut" sözcüğünün kılık değiştirmiş biçimi olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Peki bütün bu kökenleri araştırmanın ne gibi yararları oluyor acaba?
- DİLBİLİMCİ** – Salt bilimin amacı, "gerçek"e doğru elden geldiğince yaklaşmak; ve böylece, insan denen varlığın içindeki doğaçtan gelen bilgi susuzluğunu gidermeye çalışmak. Bu da kendi payına, insana yararlı bir yarar değil mi? Ama bunun yanı sıra çeşitli toplulukların tarih boyunca birbirleriyle olan ilişkileri açıklandığı gibi, aynı bir ulusun kültür tarihi içindeki olaylar da aydınlığa kavuşabilir. İsterseniz size bir sorayım, bakalım ne diyeceksiniz? Hastanelerde "koğuş", "çavuş", "taburcu" gibi terimler bugün bile kullanılmaktadır. Oysa bu sözcükler askerlik alanındaki terimlerdir. Acaba aralarında bir bağlantı yok mu sizce?
- GÖRÜŞMECİ** – Doğrusu hiç düşünmemiştim. Evet, doğru. Demek oluyor ki bizim hastanelerimiz askerlik çerçevesi içinde gelişmiş. Öyle değil mi?
- DİLBİLİMCİ** – Evet öyle. Gördüğünüz gibi, yaşayış düzeninin bir parçası daha böylece aydınlık kazanmış oluyor. Yalnızca bu gibi köken bilgilerine dayanılarak Türklerin, Türkiye'nin ve giderek tüm insanlığın tarihçesini yazmak olanaklıdır.
- GÖRÜŞMECİ** – Gerçekten de öyle görünüyor. Keşke tarihler bu biçimde yazılsa da sıkılmadan okuyabilsek. Herhalde çok ilginç olurdu. Böyle bir şeyin yazılmasını beklemeksizin ben şimdiden size bütün bu anlattıklarımız için teşekkür ederim.
- DİLBİLİMCİ** – Rica ederim. Böyle bir söyleşide bulunmak fırsatını sağladığımız için dilbilim adına asıl benim teşekkür etmem gerekir. Köken-bilgisi konusunu anahatlarıyla açıklayabildimse ne mutlu bana.

DUYURU

Kurumumuz üyelerinden Sayın Nadir Gül, Sayın Doğan Korgan ve Sayın Muhlis Tuğ'un adresleri uzun bir süredir saptanamamakta, bu yüzden kendileriyle yazışma olanağı bulunamamaktadır. Sayın Nadir Gül'ün üç yıllık, Sayın Doğan Korgan ile Sayın Muhlis Tuğ'un da ikişer yıllık ödenti borçları birikmiştir. Borçlarını 25 Nisan 1978'e değin kapatmalarını dileriz.

Bu duyuru tüzüğümüzün 7. maddesi gereğince yayımlanmıştır.

TDK